

вами, да приказвами когато трѣба да мълчимъ, или да говоримъ за безполезни работи. Сичкитѣ ни думи трѣба да сж пълни съ доброта, послени со сольта на мъдростъта; тѣй щото да не изговарями никаква дума, безъ да знаемъ защо и какъ я изговарями, и да приказвами за онова, което знаемъ, а да примълчавами онова което не знаемъ.

Когато нѣкой казва лоши думи не трѣба да му ся отговарями съ грубость; нѣ трѣба или да ги обърнемъ на смѣхъ, или да млькнемъ, или да си ся отда-лечимъ. Ако може ни ся чу думата, длѣжни сме кротко да го посѣвѣтвами.

Сѣкога, а най паче съ разумни старци и съ учени хора, трѣба много да слушами, а малко да говоримъ.

Смѣшно е да приказвами непрѣстанно за своитѣ си работи, за себе си, за щастіето си. Да ся оприличявами на нѣкого си много е срамотно.

Не трѣба никога безъ потрѣба да приказвами за кого да е, нито пжкѣ да говоримъ умразно за нѣкого.

Да ваками нѣкого по улицитѣ, изъ прозорецатъ и отъ стълбата е злонравіе и безуміе.

Когато не можемъ да търпимъ шегитѣ, трѣба да ся не събирами съ дружина, или трѣба да мълчимъ и да не обезпокоявами другитѣ съ оплакваніята си.

Правило пето.

За хвалитѣ.

Трѣба другъ да тж хвали, а не ты самъ си, дума Соломонъ; нека тж хвали единъ страненъ, а не устнитѣ ти. Человѣкъ, които ся хвали самъ, дава да го познажтъ, че не е достоенъ за нищо.

Добро за себе си не трѣба да говоримъ; нѣ не трѣба да замълчавами и похвалитѣ, които ся падатъ на достойни и добродѣтелни люди, като отбѣгвами ласкателството.